

det almindelige Gebeet, er saaledes dette, at, forsaavidt der maatte findes Communer i Sylland, som, idet de opkræve Krigsskatten, ikke troe at kunne skaffe den tilboie hos de Personer, som ere pligtige til at yde denne Skat, nemlig de Personer, der have levet i Communerne i 1863, og som i Begyndelsen af 1864 ere ertjendte at have været der tilstede som Skattepligtige — naar, siger jeg, der hos disse Folk ikke kan faaes den Deel af Skatten, som var dem paalignet, paa Grund af, at de ikke ere at finde paa noget Sted, saa bliver Spørgsmaalet først reist om Skatteestergivelse, og saa kommer det her ind og bliver afgjort. At ligne det Beløb paa Communen paany, som allerede een Gang har været lignet paa visse Personer og er blevet et Krav paa dem, og ikke længer paa Communen, dette kan man ikke gjøre. Kravet er af Krigsskatloven gjort paa Communen og fastholdt hos denne, indtil det Dieblit, hvor Rigningen paa regulair Maade har fundet Sted; men fra det Dieblit af, da denne har fundet Sted og er bleven betjendtgjort for de forskjellige Skatteydere, er det disse forskjellige Skatteydere, som hæfte for Skatten, og ikke Communen som en Communitet paa deres Begne. Det maa derfor være en Misforstaaelse, naar man antager noget Andet, thi det kan ikke ligge i Statskatternes Natur; ellers kunde saadanne Hæftelser paa Communen gaae over fra det ene Aar til det andet, under Love, som afflutes med et enkelt Aar, men Krigsskatloven begjærer kun Skat for et vist Aar hos visse Personer, som efter de i Loven foreskrevne Regler skulle bære den, og paa hvis Navn den skal lyde. Nu siger det ærede Medlem, at de Personer i Fredericia, der i 1863 maatte endog saa ganske vel kunde have baaret Skatten, ere forsvundne i 1864; men hvornaar i 1864 vare de forsvundne? Vare de forsvundne, før Skatte Rigningen skete, eller i det Dieblit, Skatten skulde paalignes? Nei, de forsvandt senere, meget senere, og de af dem, som forsvandt, forsvandt som Personer, men ikke som Huusholdninger, ikke som svarende til Skatten i Henhold til de forskjellige Fordelingsmetoder. Naar Sagen havde været grebet rigtig an, og man kun havde holdt sig til Risterne, som man havde over Befolkningen, saa havde det været fuldkommen vel

muligt at foretage Rigningen. Nu siger det ærede Medlem: Men der eksisterer en ministeriel Resolution for, at de Paagjældende, som skulde paaligne Skatten, ere blevne fritagne for at gjøre det Arbeide, som nødvendigviis maatte gaae forud. Jeg kan imidlertid ikke troe, at der eksisterer en saadan ministeriel Beslutning, efter som en saadan ikke kan gives; ministerielt arbeides ikke, og en kongelig Resolution skulde jeg ogsaa meget tvivle om kunde have nogen Gyldighed i dette Punkt. Denne Indvending kunde have haft nogen Betydning, naar den var gaaet ud paa, at de Bekommende, som havde forsømt at gjøre dette Arbeide i rette Tid og at tage de nødvendige Forholdsregler, vare blevne affatte for deres Forsømmeligheds Skyld, og at man da havde forsøgt paa ved directe Skattecommissairer fra Statens Side at gjøre, hvad der endnu kunde gøres, efter som man for 1863 havde de fornødne Optegnelser, men ikke var kommen tilende dermed, hvorimod ingen hverken ministeriel eller kongelig Resolution lovligt har kunnet fritage de Bekommende for at gjøre saa Meget ved Arbeidet, som de kunde. Altsaa, denne Grund forsvinder, eller rettere, den træder frem som den allervigtigste Grund, for at Sagen bør gaae igjennem paa den Maade, jeg har foreslaet; saa vil det blive deres Sag, som have forsømt Arbeidet, at betale Skatten. Nu ere vi komne ind paa at see Sagen fra det rette Standpunkt; det er en Forsømmelse af visse Personer, som her skal dækkes ved Estergivelse. Saaledes har jeg vel allerede seet Sagen før; men nu seer jeg den klarere. Derfor have vi heller ikke kunnet komme til at see Skattelisterne over de enkelte Personer og derved see, om de enkelte Personer vare istand til at yde Skat eller ikke. Det ærede Medlem siger, at disse Personer ere forsvundne i 1864; men de Skatteydere, der ere komne tilbage i 1865, maae dog betale den Gjæld til Staten, som de skulde betale. Kunne de det ikke, saa kommer Spørgsmaalet frem om Estergivelse, men, kunne de betale, kan der ikke blive Spørgsmaal om Estergivelse. Naar en Rodemester kommer til os i Kjøbenhavn, saa spørger han ikke, om vi vilde betale eller ikke; sige vi: Nei, vi vilde ikke, saa maae vi underkaste os Process, og jeg er i dette